

самотата още по-силно притиска съ желѣзни прѣсти
огорченото му сърдце.

Търново замръкваше въ глухия смѣтенъ шумъ на лѣт-
ната вечерь. На площадката на главната кула стражитѣ се
смѣняха съ бавни тържествени призови на рогъ. Въ тъм-
ната синева на небето месецътъ се появи невѣроятно бѣлъ
и прозраченъ, сякашъ изтъканъ отъ свѣтлосребърни пари.

Две тънки ржчички крепко обгърнаха шията на царя.

Това бѣ Мария. Единствениятъ свѣтълъ лжчъ въ са-
мотата на сърдцето му.

ГЛАВА V

Всѣки се блъскаше и се мжчеше да доближи колкото
може повече до главното мѣсто на тържеството. Край
самия брѣгъ на рѣката царьтъ и царицата, заобиколени
отъ всички знатни Търновски семейства, слушаха, съ на-
божно сведени чела молитвитѣ на всесестния Божи архие-
рей Василий, по случай хвърлянето на Светия кръстъ въ
водитѣ на Етъра. Още рано сутриньта, нѣколко млади
снажни хора бѣха счутили леда при голѣмата поляна, която
се простираше на югъ отъ града, подъ гжсто обраслата
Света-гора.

Въ този слънченъ януарски день на 1200-та година ся-
кашъ само челото на Калояна бѣше забулено отъ облаци
на тежки грижи. Бѣ започнала нова година на новъ вѣкъ,
а отъ Римъ все още не идѣше никаква вестъ. Наистина
почти всички приготовления за бранъ бѣха вече готови,
куманската конница започваше да се събира — защото
узитѣ предпочитаха да се биятъ само презъ студеното
време, тъй като не можеха да търпятъ горещинитѣ —
единъ избѣгалъ отъ Визансъ технитаръ имъ бѣше доне-
сълъ чъртежа за една нова, грамадна, изкусно построена
катапулта. Но какво значеше всичко това, докато Венгрия
и останалитѣ голѣми господарства все още наричаха бъл-
гаритѣ разбойници и узурпатори, които незаконно сж при-
своили чужди земи.

Само папата можеше да ги защити. Защото въ старитѣ